

OSLO TINGRETT

DOM

Avsagt: 06.09.2023 i Oslo tingrett,

Saksnr.: 23-029281TVI-TOSL/02

Dommer: Tingrettsdommer Kristin Ingeborg Rusdal

Saken gjelder: Gyldigheten av Skatteetatens vedtak

Boozt Fashion Ab

Advokat Cecilie Aasprong Dyrnes

mot

Staten v/ skatteetaten

Advokat Henriette Lund Busch

DOM

Saken gjelder gyldigheten av Skatteetatens vedtak av 30. september 2022 om nekting av forenklet registrering for merverdiavgift.

Framstilling av saken

Saksøkeren, Boozt Fashion AB (heretter kalt «Boozt» eller «selskapet»), er et selskap hjemmehørende i Sverige som driver netthandel med varer til forbrukere i 13 land, herunder Norge. Selskapet driver primært med salg av klær, sportsartikler, kosmetikk og interiørartikler. Om lag 13 % av salget skjer til forbrukere i Norge. Selskapet har to butikkutsalgs, ett i Sverige og ett i Danmark. Utover dette, skjer alt salg som netthandel. Selskapet har ikke forretningssted, lager, kontorplass eller ansatte i Norge.

Boozt har vært registrert i enhetsregisteret som norskregistrert utenlandsk foretak (NUF) siden 3. desember 2009, og er registrert i merverdiavgiftsregisteret gjennom norsk representant.

I 2021 ønsket Boozt å endre sin registrering i merverdiavgiftsregisteret fra ordinær registrering til forenklet registrering etter merverdiavgiftsloven § 14-4, såkalt VOEC-registrering.

Den 8. mars 2021 sendte Boozt en anmodning til Skatteetaten om en bindende forhåndsuttalelse (BFU) etter reglene i skatteforvaltningsloven § 6-1 flg. Anmodningen gjaldt forhåndsuttalelse om hvorvidt Boozt hadde rett til å registrere seg i den forenklete registrerings- og rapporteringsordningen for salg av varer med lav verdi (VOEC), jf. merverdiavgiftsloven § 14-4, jf. § 3-1 andre ledd og § 2-1 tredje ledd. Boozt oppga i sin anmodning at de ønsket å endre sin forretningsmodell slik at de skulle slette sitt NUF og kun selge varer til Norge med verdi under 3 000 kroner.

Skattedirektoratet avga en bindende forhåndsuttalelse den 9. juli 2021, hvor Skattedirektoratet kom til at vilkårene for forenklet registrering ikke var oppfylt.

Boozt påklaget den bindende forhåndsuttalelsen i klage av 8. september 2021. Sekretariatet for Skatteklagenemda avga innstilling den 14. november 2021, hvor de innstilte på at den avgitte BFU skulle opprettholdes. Skatteklagenemda avga forhåndsuttalelse den 26. januar 2022 hvor de sluttet seg til sekretariatets innstilling, og klagen ble ikke tatt til følge.

Boozt søkte likevel om forenklet registrering den 1. september 2022. Søknaden ble avslått i vedtak fra Skatteetaten av 30. september 2022.

Både den bindende forhåndsuttalelsen og vedtaket av 30. september 2022, er særlig begrunnet i at Boozt anses for å omsette varer i Norge og ikke til Norge. Etter skattemyndighetens syn oppfyller derfor ikke Boozt vilkårene for forenklet registrering etter merverdiavgiftsloven § 14-4.

Boozt tok ut stevning for Oslo tingrett den 21. februar 2023 med påstand om at Skatteetatens vedtak av 30. september 2022 oppheves. Staten v/Skatteetaten innga tilsvaret den 16. mars 2023 med påstand om frifinnelse.

Hovedforhandling ble avholdt 22. august 2023 i Oslo tinghus. Partene møtte med sine prosessfullmektiger. Saksøker avga partsforklaring. Det ble ikke ført vitner. For øvrig bevisførsel vises det til rettsboken.

Partenes syn på saken

Saksøkeren, **Boozt Fashion Ab**, har i korte trekk gjort gjeldende:

Skatteetatens vedtak av 30. september 2022 er ugyldig på grunn av feil rettsanvendelse og feil vurdering av faktum, og må oppheves.

Vilkårene for forenklet registrering i merverdiavgiftsregisteret, jf. merverdiavgiftsloven § 14-4 første ledd bokstav a, jf. § 3-1 andre ledd og § 2-1 tredje ledd, er oppfylt. Det foreligger ikke forhold som medfører plikt til ordinær registrering i merverdiavgiftsregisteret.

Det er Boozts nye forretningsmodell som må legges til grunn når det skal vurderes om vilkårene for forenklet registrering er oppfylt. Den nye forretningsmodellen medfører at Boozt ikke har en slik tilknytning til Norge at det foreligger krav om ordinær registrering i merverdiavgiftsregisteret i henhold til merverdiavgiftsloven § 3-1 første ledd og Rt-2006-364 (Ifi OY-dommen). Saksøker har særlig vist til følgende:

Boozt har ingen fysisk tilstedeværelse i Norge, verken i form av butikker, lager eller kontorer. Kundeservice skjer fra hovedkontoret i Sverige.

Salg skjer til flere europeiske land. Salget til Norge utgjør bare cirka 13 % av det totale salget.

Saksøker benytter et universelt domene «.com». Salg skjer via nettsiden boozt.com eller appen booztlet.com. Adressen til selskapet som er svensk, framgår av både nettsiden, appen, salgs- og leveringsbetingelsene og ordrebekreftelsen. Det er derfor godt synlig for kunden at Boozt er et svensk selskap.

Boozt gjennomførte en kundeundersøkelse i 2021 som viste at bare 9 % av respondentene oppfattet Boozt som et norsk selskap.

Salgs- og leveringsbetingelsene er like i alle land, men på lokale språk. Dette er et utslag av moderne teknologi som gjør det mulig å nå ut til flere potensielle kunder. En språkbarriere kan forhindre salg. Videre er salgs- og leveringsbetingelsene innrettet for å etterleve forbruker- og angrerettsreglene. Disse er felles for alle landene i EU/EØS gjennom forbrukerrettighetsdirektivet (2011/83/EU), og er dermed ikke særlig tilpasset Norge.

Håndteringen av forsendelse og grensepassering til Norge er ikke et utslag av tilknytning til Norge, men er utformet for å etterleve lovpålagte krav. Saksøkers underleverandører håndterer grensepasseringen i tråd med de til enhver tid gjeldende rutiner og dokumentasjonskrav som følger av norsk og svensk toll- og vareførsellovgivning.

Markedsføringen til Boozt er ikke innrettet mot et bestemt land, men er generisk. Det benyttes dels engelsk og dels nasjonale språk ved markedsføring på nettet, i app, i nettannonser, TV-annonser, plakater, e-post og pr. sms. Markedsføring i sosiale medier skjer kun på engelsk. Det finnes ingen egen konto i sosiale medier tilpasset norske kunder. Markedsføringen er således ikke særskilt tilpasset norske forbrukere.

Leveringssted er hos den norske kunden. Dette følger imidlertid direkte av forbrukerkjøpslovgivningen, og tilsier ikke at Boozt har en særlig tilknytning til Norge.

Det finnes ingen universell betalingsmetode som kunder i alle land kan benytte seg av. Betaling skjer derfor på den måten som er mulig og tillatt i de land kundene befinner seg i. Betalingsmetoder kan derfor heller ikke si noe om selskapets tilknytning til Norge.

Saksforholdet i denne saken skiller seg fra saksforholdet i Rt-2006-364, «Ifi OY-dommen». I den saken var det sentralt at det dreide seg om unnlatt beregning av merverdiavgift. I vår sak er partene enige om at det skal beregnes merverdiavgift, det er formen for registrering som er omstridt. Det følger av Prop. 1 LS (2019-2020) kap. 16.2 at formålet med forenklet registrering er å sikre at forbruket av varer og tjenester blir avgiftsberegnet, og at det er sentralt at merverdiavgiften blir oppkrevet og innbetalt på en enkel og effektiv måte uten å pålegge selskapene for store administrative byrder. Disse formålsbetraktningene var ikke aktuelle for Ifi OY, og dette må tas i betraktning når man leser premissene i dommen.

Det kan ikke tillegges vekt at Boozt fram til i dag har hatt et NUF og en registrering i merverdiavgiftsregisteret ved norsk representant. Selskapets historiske struktur kan ikke få bindende virkning for framtidig håndtering av merverdiavgift. Da Boozt ble etablert, fantes ikke muligheten for forenklet registrering. En slik selskapsstruktur som Boozt valgte, var

den eneste muligheten dersom selskap som solgte varer til Norge skulle unngå at kunden selv måtte håndtere innførsel og toll.

Det er lagt ned slik påstand:

1. Skatteetatens vedtak av 30. september 2022 oppheves.
2. Boozt fashion AB tilkjennes sakens omkostninger.

Saksøkte, **staten v/Skatteetaten** har i korte trekk gjort gjeldende:

Skattekontorets vedtak av 30. september 2022, som avslo selskapets søknad om å bli registrert i den forenklede registreringsordningen «VOEC», er gyldig. Vedtaket er basert på korrekt rettsanvendelse og faktum. Vedtaket bygger på Skattedirektoratets bindende forhåndsuttalelse av 9. juli 2021, som Skatteklagenemnda sluttet seg til i klagevedtak av 26. januar 2022.

Boozt har ikke rett til registrering i den forenklede registreringsordningen «VOEC». Selskapet leverer ikke «varer med lav verdi som innføres til» privatkunder i Norge, jf. merverdiavgiftsloven § 14-4, jf. § 3-1 andre ledd.

Avgjørende for valg av registreringsform er om det foreligger omsetning *i* Norge, eller omsetning *til* Norge. Hvorvidt det foreligger salg *i* eller salg *til* Norge, avgjøres etter en konkret helhetsvurdering av tilknytningen mellom omsetningen og Norge, jf. Prop 1 LS (2019-2020) punkt 12.6.2. og Rt-2006-364 (Ifi OY), LB-2014-96614 og LB-2022-91486. Det er i denne saken slik tilknytning mellom omsetningen og Norge at det ikke er adgang til forenklet registrering. Selskapets omsetning må etter en helhetsvurdering anses som omsetning av varer *i* Norge og ikke *til* Norge.

I helhetsvurderingen av tilknytningen mellom omsetningen og Norge er det særlig lagt vekt på at nettsidene er på norsk, prisene oppgis i norske kroner og det er oppgitt norsk telefonnummer for kundesupport. Videre viser standardvilkårene til angrerettsloven og det er gitt opplysninger om det norske Forbrukertilsynet. Det er opplyst at kjøpsvilkårene skal fortolkes og gjelde i samsvar med norsk rett. Det må også legges vekt på at markedsføringen mot norske kunder gjennomføres blant annet ved bruk av fysiske reklameboards i Norge, og digitalt via tv- og nettannonseringer. Markedsføringen er delvis norsk- og delvis engelskspråklig, og selskapet opplyser selv at det gjennomføres kampanjer tilpasset klimaet i det enkelte land.

Boozt har tidligere registrert seg med et NUF i Norge og er registrert med ordinær registrering i merverdiavgiftsregisteret. Selskapet må da selv ha ment at de hadde omsetning i Norge. Det er ikke noe som tilsier at dette er endret i dag.

Det er lagt ned slik påstand:

1. Staten v/Skatteetaten frifinnes.
2. Staten v/Skatteetaten tilkjennes sakskostnader.

Rettens vurdering

Innledning og rettslige utgangspunkter:

Saken gjelder gyldigheten av Skatteetatens vedtak om å nekte forenklet registrering i merverdiavgiftsregisteret (VOEC-registrering).

Det er enighet mellom partene i saken om at Boozt har plikt til å registrere seg for betaling av merverdiavgift, og at det dermed skal beregnes merverdiavgift på varer som Boozt selger til forbrukere i Norge. Uenigheten i saken gjelder hvorvidt Boozt oppfyller vilkårene for forenklet registrering etter reglene i merverdiavgiftsloven § 14-4 jf. § 3-1 andre ledd.

Både ved ordinær og forenklet registrering beregnes det merverdiavgift med 25 prosent. Forskjellen på de to registreringsordningene består særlig i at det ved forenklet registrering er forenklete administrative prosedyrer, samt at det ved forenklet registrering er tollfritak på tollbelagte varer.

Det følger av merverdiavgiftsloven § 1-1 at merverdiavgift er en avgift til staten som skal beregnes ved omsetning, uttak og innførsel av varer og tjenester. Det følger av § 1-2 første ledd at loven får anvendelse «i merverdiavgiftsområdet». I § 1-2 andre ledd er merverdiavgiftsområdet definert som «det norske fastlandet og alt område innenfor territorialgrensen, men ikke Svalbard, Jan Mayen eller de norske bilandene».

Merverdiavgiftsloven deler avgiftsplikten inn i tre overordnede kategorier. Omsetning, uttak og innførsel. Hovedregelen om avgiftsplikt på *omsetning* finnes i merverdiavgiftsloven § 3-1 hvor det heter:

Det skal beregnes merverdiavgift ved omsetning av varer og tjenester

Videre heter det i § 3-1 andre ledd første punktum:

Det skal også beregnes merverdiavgift ved levering av varer med lav verdi som innføres til andre mottakere enn næringsdrivende og offentlig virksomhet i merverdiavgiftsområdet.

Det følger av forskrift til merverdiavgiftsloven § 1-3-8 at med «vare med lav verdi» menes vare med verdi under 3 000 kroner.

Hovedregelen om registrering i merverdiavgiftsregisteret følger av merverdiavgiftsloven § 2-1 første ledd første punktum, hvor det heter:

Næringsdrivende og offentlig virksomhet skal registreres i Merverdiavgiftsregisteret når omsetning og uttak som er omfattet av loven til sammen har oversteget 50.000 kroner i en periode på tolv måneder.

For utenlandske tilbydere av varer med lav verdi, følger registreringsplikten av § 2-1 tredje ledd hvor det heter:

Tilbydere som leverer varer omfattet av § 3-1 annet ledd og tjenester omfattet av § 3-30 som leveres til andre mottakere enn næringsdrivende eller offentlig virksomhet hjemmehørende i merverdiavgiftsområdet, skal registreres. Når leveransene skjer ved bruk av formidler, anses formidleren som tilbyder. Beløpsgrensen i første ledd gjelder.

Registrering etter den forenklete registreringsordningen reguleres i merverdiavgiftsloven § 14-4. I § 14-4 første ledd bokstav a heter det:

Avgiftssubjekt som ikke har forretningssted eller hjemsted i merverdiavgiftsområdet, kan velge forenklet registreringsordning dersom vedkommende bare skal beregne og betale merverdiavgift på varer omfattet av § 3-1 annet ledd.

Det følger av § 14-4 tredje ledd at en tilbyder som er registrert etter den forenklete registreringsordningen, ikke samtidig skal registreres i merverdiavgiftsregisteret.

Forenklet registrering for merverdiavgift ble innført i Norge i 2011. Ordningen gjaldt opprinnelig kun for salg av elektroniske tjenester til forbrukere. Fra og med 1. april 2020 ble ordningen utvidet til også å gjelde varer som nevnt i merverdiavgiftsloven § 2-1 tredje ledd (varer med verdi under 3 000 kroner).

Omfanget av avgiftsplikten og registreringsplikten etter utvidelsen av forenklet registreringsordning i 2020, er omtalt i Prop 1 LS (2019-2020) pkt. 12.6.2, hvor det heter på side 175:

Departementet bemerker at avgiftsplikten etter forslaget til § 3-1 annet ledd gjelder leveranser som ligger utenfor det som i dag anses å være avgiftspliktig innenlands omsetning, jf. Rt-2006-364.

Videre på samme side heter det:

Departementet bemerker at forslaget er ment å sikre at det innenlandske forbruket av varer blir belastet med merverdiavgift, men bare én gang. Både forvaltnings- og rettspraksis viser at det kan være utfordrende å avgjøre hvorvidt en omsetning finner sted innenfor eller utenfor merverdiavgiftsområdet. Bestemmelsen i § 3-1 annet ledd er som nevnt ment å ramme tilfeller der det ikke foreligger avgiftspliktig innenlands omsetning.

Etter dette er det sentralt å ta stilling til om det foreligger avgiftspliktig innenlands omsetning i denne saken. I så fall er registrering etter den forenklete registreringsordningen utelukket.

Hva som skal anses for å utgjøre innenlandsk norsk omsetning er nærmere utdypet i Rt-2006-364 (Ifi-OY). Saken gjaldt gyldigheten av vedtak om etterberegning av merverdiavgift overfor et utenlandsk selskap som drev med fremkalling og kopiering av film, samt salg av fotorelaterte produkter. Salget skjedde i Norge, mens selve framkallingen foregikk i Finland. I avsnitt 34 og 35 heter det:

Jeg nevner først at det utvilsomt må innfortolkes det vilkår at det må dreie seg om innenlandsk norsk omsetning. Dette har i avgiftsrettslig teori gjerne vært uttrykt slik at det må gjelde salg i Norge, i motsetning til salg til Norge. Det nærmere innholdet i tilknytningskravet er ikke regulert i lov eller forskrift. Som jeg allerede har vært inne på, er det på det rene at utenlandske næringsdrivende kan ha omsetning i Norge, selv om de ikke har noen fastere tilknytning til Norge.

Avgjørende blir om det etter en konkret helhetsvurdering foreligger en tilstrekkelig tilknytning mellom omsetningen og Norge. Privatrettens alminnelige regler om hva som er norsk salg, respektive kjøp, får da betydning. Et sentralt spørsmål i saken har vært i hvilken grad stedet for kjøpsrettslig levering i seg selv er avgjørende. Tingretten synes langt på vei å ha lagt det til grunn; lagmannsretten i mindre grad.

Retten skal etter dette ta stilling til om det foreligger en slik tilknytning mellom Boozt sin omsetning og Norge at det er tale om salg *i* Norge, i motsetning til salg *til* Norge.

Er Boozt sin virksomhet innenlands omsetning av varer i Norge?

Retten er kommet til at det ikke foreligger slik tilknytning mellom omsetningen og Norge, at Boozt kan sies å ha omsetning *i* Norge.

Det er uomtvistet at Boozt ikke er hjemmehørende i Norge. Spørsmålet er om selskapets virksomhet overfor norske kunder er rettet mot og tilpasset det norske markedet på en slik måte at omsetningen likevel må anses for å skje i Norge.

I Rt-2006-364 ble det lagt betydelig vekt på at virksomheten fullt ut var basert på salg i Norge, og at det overhodet ikke var synbart for kundene at det var tale om noe annet enn norsk virksomhet. Retten viser til avsnitt 36 hvor det heter:

Når jeg er kommet til at vilkåret om innenlandsk omsetning i Norge er oppfylt i vår sak, legger jeg betydelig vekt på at virksomheten fullt ut er basert på salg her i landet. Det eneste som ikke skjer i Norge, er selve fremkallingen, som foretas i Finland. Og for de norske kundene er det overhodet ikke synbart at det er tale om noe annet enn norsk virksomhet. Det drives markedsføring eksklusivt mot det norske

markedet, og kundekontakten skjer fullt ut her. Dertil kommer at stedet for kjøpsrettslig levering er i Norge. På tiden for den aktuelle omsetning i 2001 fulgte det av kjøpsloven § 7 fjerde ledd at levering i forbrukerkjøp skjer når tingen mottas av kjøperen, en bestemmelse som i dag er avløst av forbrukerkjøpsloven § 7

Saksøker har anført at faktum i denne saken skiller seg fra faktum i Ifi OY-dommen, blant annet fordi det i denne saken er synlig for forbrukerne at det ikke er tale om norsk virksomhet.

Hvorvidt det er synlig for kundene at det ikke er tale om norsk virksomhet, må avgjøres etter en helhetsvurdering av hvordan Boozt har innrettet seg og framstår overfor kundene sine.

Boozt selger varer til kunder i 14 land, og 13 prosent av salget skjer til forbrukere i Norge. Boozt driver en generisk og standardisert markedsføring, der markedsføringen i utgangspunktet er lik for alle land. Det er likevel slik at mesteparten av teksten på nettsidene til Boozt er oversatt til norsk. Administrerende direktør i Boozt, Herman Haraldsson, forklarte i retten at deler av reklameteksten oversettes automatisk før den lanseres i de ulike landene. På sosiale medier er all tekst på engelsk.

På nettsidene til Boozt, kan man gå inn og velge levering til de ulike landene Boozt leverer varer til, herunder Norge. Prisene er oppgitt i norske kroner og er inkludert merverdiavgift.

Salgs- og leveringsbetingelsene er på norsk, likevel slik at det framgår under betingelsenes punkt 1, at kunden inngår en avtale med Boozt Fashion AB, i Malmö, Sverige. Under punkt 10, om angrerett og gratis retur, vises det til angrerettsloven. Under punkt 15 om spørsmål, klager og tvister heter det «ved tvist, følger vi avgjørelser fra alternative tvisteløsningsnemder. For tilgang til alternativ tvisteløsningsnemd ditt land trykk her. Du kan også henvende deg til Forbrukertilsynet via www.forbrukertilsynet.no eller via e-post post@forbrukertilsynet.no». Returadressen er angitt til å være en adresse i Sverige.

Ordrebekreftelse og kvittering som kunden mottar, er på norsk. Den er signert med Christoffer Holm, Customer Service Director, Boozt Fashion AB, med adresse i Malmö, Sverige.

Returetiketten som skal klistres på pakker som returneres, er på engelsk, men slik at adressen er angitt til c/o Logistikkcenteret, 0064 Oslo.

Bestillinger skjer fra nettsiden www.boozt.com/no eller fra appen booztnet.com.

Etter en samlet vurdering av disse momentene finner retten at denne saken skiller seg noe fra saksforholdet i Rt-2006-364, hvor det overhodet ikke var synbart for de norske kundene at det var tale om noe annet enn norsk virksomhet. Selv om Boozt sine nettsider hovedsakelig er på norsk, er det mye som forteller en kunde som handler fra nettsiden at

det ikke er tale om en norsk virksomhet. Skjermdumper av nettsider og sosiale medier som er framlagt for retten, viser at de norske tekstene er iblandet mye engelsk. Det framgår av salgsbetingelsene at avtalen inngås med et selskap som er hjemmehørende i Sverige, og returadressen er en adresse i Sverige. På selve returetiketten er det angitt adresse til et logistikkcenter i Oslo. At returetiketten ikke angir en norsk forretningsadresse, bare en adresse til et logistikkcenter, indikerer at det ikke er tale om et selskap som er hjemmehørende i Norge.

Handelen skjer fra det universelle domenet «.com», riktignok slik at kunder som logger seg inn fra en norsk server, sendes direkte til den norske versjonen av nettsiden, boozt.com/no. Bruken av et universelt domene, sammenholdt med at kunden kan velge hvilket land man vil ha levering til, tilsier at det er synlig for kunden at det ikke er tale om norsk virksomhet.

Samlet sett mener retten det er synlig for kunden at de handler med et selskap i utlandet som er innrettet slik at de driver omsetning til en rekke land i Europa. Dette underbygges av en kundeundersøkelse fra 2021 som ble utført av Boozt, der 9 % av respondentene svarte at de tror Boozt drives fra Norge, mens 37 % tror Boozt drives fra utlandet. Retten bemerker at 54 % av respondentene svarte «vet ikke». Undersøkelsen gir likevel en pekepinn på at kundene til Boozt ikke primært oppfatter at de handler med et selskap som drives fra Norge.

Etter rettens syn kan likevel kundens mulighet til å oppfatte at det er tale om noe annet enn norsk virksomhet, ikke fullt ut være avgjørende for om et selskap skal anses for å ha omsetning i Norge. Retten legger til grunn at mange kunder i liten grad reflekterer over hvor selskapet de handler med, er hjemmehørende, hvilket underbygges av kundeundersøkelsen. Tilknytningen til Norge må også vurderes i lys av hvordan selskapet i sin nye forretningsmodell vil innrette seg for salg i Norge, uavhengig av hvordan dette oppfattes av kunden.

Boozt har nettsider som i stor grad har norsk tekst og viser til norsk kjøpslovgivning og angreretsregler. Videre følger det av preseptorisk lovgivning at kjøpsrettslig leveringssted er i Norge.

Når det gjelder bruken av norsk tekst på nettsidene, mener retten dette ikke i seg selv er avgjørende for om selskapet skal anses for å ha omsetning i Norge. Retten viser til at Boozt har generiske markedsføringskampanjer rettet mot 13 land. Det må legges til grunn at det er forholdsvis vanlig med dagens dataprogrammer, at slike kampanjer automatoversettes og brukes inn mot flere land. Sammenblandingen med engelsk på nettsidene, samt at Boozt er oppgitt å ha adresse i Sverige, taler for at selskapet, til tross for norsk språk på nettsiden, ikke driver med omsetning i Norge.

Staten har vist til at Boozt sine salgs- og leveringsbetingelser viser til den norske angreretsloven. Retten er enig med saksøker i at dette ikke kan tillegges vekt i vurderingen av om Boozt anses for å drive omsetning i Norge. Retten viser til at angreretsloven

gjennomfører det europeiske forbrukerrettighetsdirektivet (2011/83/EU) og det følger av angrerettsloven § 3 at den ikke kan fravikes til ulempe for en forbruker. Reglene om angrerett vil derfor være like for virksomheter som er ordinært registrert og driver omsetning i Norge, og virksomheter som er registrert etter den forenklete ordningen og som derfor pr. definisjon ikke driver virksomhet i Norge.

I Rt-2006-364 avsnitt 36 ble det tillagt vekt at kjøpsrettslig leveringssted var i Norge, selv om Høyesterett uttalte at leveringsstedet ikke var avgjørende i seg selv. I Borgarting lagmannsretts dom LB-2014-96614 som gjaldt spørsmålet om et svensk selskap som solgte varer til Norge over internett, hadde norsk innenlandsk omsetning, uttalte lagmannsretten at leveringsstedet var et moment som talte for at det var tale om norsk innenlandsk omsetning. Også i vår sak følger det av den preseptoriske regelen i forbrukerkjøpsloven § 7 at levering skjer når tingen overtas av forbrukeren, altså i Norge. Denne regelen gjelder imidlertid også for utenlandske selskaper som er registrert etter den forenklete ordningen. Regelen om at kjøpsrettslig leveringssted er i Norge, vil altså være lik for virksomheter som er ordinært registrert, og virksomheter som er registrert etter den forenklete ordningen og derfor er vurdert til å ikke ha omsetning i Norge. Retten finner derfor at kjøpsrettslig leveringssted ikke har betydning for om Boozt anses for å drive virksomhet i Norge.

Når tilknytningen mellom saksøkers omsetning og Norge skal vurderes i lys av kriteriene i Rt-2006-364, må det etter rettens syn tas i betraktning at det i Ifi OY-dommen var tale om en forretningsmodell der Ifi OY hadde innrettet sin virksomhet i henhold til det dagjeldende fritaket for innførselsavgift på varer under 200 kroner, jf. dommens avsnitt 24. Innretningen var klart skjedd for å unngå å betale avgift. Det er ikke tilfellet i denne saken, hvor det er enighet om at Boozt skal betale merverdiavgift.

Det samme hensynet synes å ha gjort seg gjeldende i dommen i LB-2014-96614, hvor det også var tale om et selskap som opererte i et tosporet system ettersom forsendelsen var over eller under 200-kronersgrensen for fritak for innførselsavgift. Lagmannsretten uttalte om denne tilpasningen:

Lagmannsretten finner at Fortus' innretning til merverdiavgiftsregelverket er et argument av vekt i den samlede helhetsvurdering som skal foretas. Det vises til at merverdiavgiftsloven ikke skiller på varens verdi ved vurderingen av om det foreligger omsetning i lovens forstand

Lagmannsretten kom til at selskapet hadde norsk innenlandsk omsetning også når det gjaldt omsetningen av varer under 200 kroner.

I vår sak foreligger det ikke en slik innretning for å unngå betaling av merverdiavgift som i de nevnte dommene. Riktignok ønsker Boozt nå å slette sitt NUF og kun selge varer under 3 000 kroner til Norge, men dette framstår som et utslag av at forenklet registrering etter merverdiavgiftsloven § 14-4 ikke var mulig da Boozt startet med salg til Norge. Motivet

for å endre forretningsmodell er ikke å unngå å betale merverdiavgift, men å oppnå administrative lettelser gjennom en registreringsordning som ikke fantes da Boozt ble etablert. Det foreligger derfor ikke en slik «fordekt» tilknytning til Norge i denne saken, som i Rt-2006-364 og LB-2014-96614.

Når det gjelder dommen i LB-2014-96614 bemerker retten at saken forøvrig har en del likhetspunkter med vår sak når det gjelder selskapets innretning mot Norge. Selskapet ble drevet fra Sverige og det var synlig for kundene på flere måter at man handlet med et svensk firma. Lagmannsretten kom likevel til at selskapets omsetning under 200 kroner (den dagjeldende grensen for tollfritak) skulle vurderes som norsk innenlandsk omsetning. Retten mener imidlertid saken i LB-2014-96614 skiller seg fra vår sak på flere avgjørende punkter i tillegg til det som er nevnt ovenfor. Selskapet som var ankende part, skulle fortsatt være registrert i det ordinære merverdiavgiftsregisteret for salg av varer med verdi over 200 kroner, og dermed ha innenlandsk norsk omsetning. Varene var av samme art som de med verdi under 200 kroner. I vår sak skal ikke Boozt fortsette å være registrert i det ordinære merverdiavgiftsregisteret, men ønsker å kun selge varer som gir rett til forenklet registrering. Muligheten for forenklet registrering fantes ikke da dommen i LB-2014-96614 ble avsagt. Retten bemerker også at lagmannsretten uttalte at saken hadde vært vanskelig og at retten var i tvil om resultatet.

Saksøker har videre anført at formålet med reglene om forenklet registrering tilsier at Boozt gis anledning til å registrere seg i det forenklete registeret. Det framgår av Prop. 1 LS (2019-2020) kap. 12.6.2 at forslaget er ment å sikre at det innenlandske forbruket av varer blir belastet med merverdiavgift, men bare en gang. Retten er enig med saksøker i at dette overordnede formålet ivaretas selv om Boozt gis adgang til forenklet registrering. Innledningsvis i kapittelet heter det:

Den foreslåtte VOSC-ordningen skal sikre nøytralitet ved at også forbruk av varer av mindre verdi kjøpt fra utlandet skattlegges med merverdiavgift, uten at selve innførselen av varene fordyres med prosedyrer som ville vært nødvendige dersom det skulle oppkreves innførselsmerverdiavgift.

Formålet med ordningen er altså at varene skal avgiftsbelegges, samtidig som prosedyrene forenkles.

I Prop. 1 LS (2019-2020) kap. 12.6.1 heter det:

En forutsetning for at utenlandske tilbydere skal være i stand til effektivt å beregne og betale merverdiavgift, er at prosedyrene for registrering og rapportering er enkle. Dette er også understreket i OECDs retningslinjer. Det foreslås derfor at eksisterende VOES-ordning utvides til å gjelde utenlandske tilbydere av varer med verdi opp til 3.000 kroner. Det innebærer at formidlere som ved bruk av elektroniske grensesnitt (markeds plass, plattform, portal eller lignende) tilrettelegger for salg av varer B2C, samt selgere som har nettbutikk, app-butikk e.l. som sender varer til forbrukere i

Norge, gis mulighet til å registrere seg i en forenklet registreringsordning (VOSC – VAT On Small Consignment). Forslaget innebærer at Norge følger OECDs retningslinjer for hvordan merverdiavgiften skal håndteres for slike forsendelser. Det vises til punkt 12.6.9 til 12.6.11

I de nevnte retningslinjene fra OECD heter det i punkt 3.132:

The highest feasible levels of compliance by non-resident suppliers are likely to be achieved if compliance obligations in the jurisdiction of taxation are limited to what is strictly necessary for the effective collection of the tax.

Uttalelsene i forarbeidene tilsier at registrering og betaling av merverdiavgift ikke skal gjøres mer byrdefullt enn nødvendig for utenlandske tilbydere av varer med lav verdi. Dette taler for at vilkårene for registrering ikke tolkes for strengt. Hensynet til et praktikabelt regelverk tilsier at dersom utenlandske selskaper som selger varer av lav verdi til forbrukere i Norge, skal nektes registrering etter den forenklete ordningen, må det være klart at selskapet har innenlands omsetning.

Uttalelser i Prop. 150 LS (2012-2013) om endringer i skatte- avgifts og tollovgivningen trekker i samme retning. I kapittel seks som gjaldt endringer i representantordningen, heter det:

På den andre sida er det viktig at utanlandske næringsdrivande som ikkje er etablert her i landet, ikkje blir pålagt unødige plikter slik at dei lar vere å registrere seg.

I dag verkar ordninga med registrering av utanlandske næringsdrivande som ei til dels tungvinn og kostbar løysing. Vidare kom EFTAs overvakingsorgan (ESA) med ei grunngitt fråsegn 19. september 2012 der dei konkluderer med at ordninga kan vere eit brot på EØS-avtalen artikkel 11 (forbod mot kvantitative importrestriksjonar og tiltak med tilsvarende verknad) og artikkel 36 (forbod mot restriksjonar som hindrar fri flyt av tenester). ESA anerkjenner at omsynet til å sikre innbetaling av meirverdiavgift er eit lovleg omsyn, men meiner at det same kunne ha vore oppnådd med andre og mindre restriktive tiltak dersom den næringsdrivande er heimhøyrande i ein stat som Noreg har avtale med om utveksling av informasjon og innkrevjing av meirverdiavgift

Selv om det siterte ikke direkte gjelder forenklet registrering, trekker det også i retning av at regelverket må tolkes slik at registrering og betaling av merverdiavgift for utenlandske næringsdrivende skal skje på den minst byrdefulle måten.

Saksøker har videre vist til at hensynet til konkurransenøytralitet tilsier at Boozt gis adgang til å registrere seg etter den forenklete ordningen. Boozt vil ellers få store administrative kostnader knyttet til betaling av merverdiavgift som andre utenlandske selskaper som registreres etter den forenklete ordningen, spares for.

Staten har på sin side vist til at hensynet til konkurransenøytralitet overfor norske selskaper tilsier at Boozt skal registreres i det ordinære merverdiavgiftsregisteret, fordi de ellers vil gis administrative lettelser som norske selskaper ikke gis.

Retten mener at hensynet til konkurransenøytralitet ikke er utslagsgivende i denne saken. Avgjørende blir om selskapet anses for å ha innenlands omsetning i Norge. Lovgiver har, ved å etablere den forenklete registreringsordningen, valgt at utenlandske selskaper som ikke har omsetning i Norge og fyller de øvrige vilkårene, kan velge forenklet registrering og dermed få administrative lettelser som norske selskaper som omsetter tilsvarende varer innenlands, ikke får. Tilsvarende vil selskaper som anses for å ha omsetning i Norge, måtte registrere seg i det ordinære merverdiavgiftsregisteret. De vil dermed ikke få administrative lettelser som andre utenlandske selskaper som selger varer til Norge, får.

Etter en samlet vurdering av tilknytningen mellom omsetningen (etter ny forretningsmodell) og Norge, sammenholdt med formålet med innføringen av den forenklete registreringsordningen, mener retten at Boozt ikke driver omsetning i Norge. Spørsmålet er om denne vurderingen endres av at Boozt allerede er registrert i det ordinære merverdiavgiftsregisteret?

Betydningen av at Boozt allerede er registrert i det norske merverdiavgiftsregisteret:

Skatteetaten har i sitt vedtak av 30. september 2022 lagt vekt på at Boozt pr. i dag er registrert i det ordinære merverdiavgiftsregisteret. Også i skatteklagenemdas forhåndsuttalelse av 26. januar 2022 veide det tungt at Boozt allerede er registrert i det ordinære merverdiavgiftsregisteret.

Staten har anført at når Boozt allerede er registrert i merverdiavgiftsregisteret, så innebærer dette at Boozt tidligere selv har vurdert at de har omsetning i Norge. Det er ikke noe i den endrede forretningsmodellen som tilsier at tilknytningen mellom omsetningen og Norge er annerledes i dag.

Retten er enig med Skatteetaten i at den tidligere registreringen er et moment som trekker i retning av at Boozt har omsetning i Norge. Retten har likevel kommet til at dette ikke er avgjørende for om Boozt skal anses for å ha omsetning i Norge med sin nye forretningsmodell.

Retten legger vekt på at da Boozt registrerte seg i det ordinære merverdiavgiftsregisteret i 2010, fantes ikke muligheten for å registrere seg etter den forenklete registreringsordningen. Forenklet registrering ble innført med virkning fra 1. juli 2011 for utenlandske tilbydere som leverte elektroniske tjenester til forbrukere i Norge. Først fra 1. april 2020 ble ordningen utvidet til å gjelde varer av lav verdi (under 3 000 kroner).

Før ordningen med forenklet registrering ble innført, måtte kunder som bestilte varer fra utlandet, selv fortolle varen og betale innførselsavgift. Det var da vanskeligere for kunden å beregne hva totalprisen ville bli, hvilket Haraldsson forklarte at var salgshindrende. Boozt etablerte derfor et NUF som håndterte innførselsavgift og fortolling, for så å kunne selge varene som innenlands salg til kundene.

Retten legger til grunn at i mangel av en forenklet registreringsordning, var opprettelsen av et NUF og registrering i det ordinære merverdiavgiftsregisteret den eneste måten et utenlandsk selskap som solgte varer til norske forbrukere, kunne beregne og innbetale merverdiavgift til staten, og dermed unngå at forbrukerne selv måtte stå som importør av varen. Retten legger til grunn at Boozt ved opprettelsen av et NUF og registrering i det ordinære merverdiavgiftsregisteret, ikke tok et uttalt valg om at all omsetning til Norge for fremtiden skulle anses som innenlands omsetning. Boozt valgte den forretningsmodellen som på den tiden var det eneste reelle alternativet for et selskap som ønsket å selge varer til forbrukere i Norge, uten at forbrukeren selv måtte forestå importen. Denne forretningsmodellen forutsatte at Boozt opprettet et NUF som sto for importen av varene, og deretter foretok et lokalt salg til den norske forbrukeren. Slikt salg er avgiftspliktig i Norge uavhengig av selgers tilknytning til Norge.

Retten mener at tidligere registreringsform ikke er bindende for vurderingen av tilknytningen mellom Boozt og Norge, dersom Boozt velger en ny forretningsmodell uten et NUF, slik de nå ønsker å gjøre. Dette har etter rettens syn støtte i formålsbetraktningene som er sitert ovenfor hvor det er et uttalt mål at betaling av merverdiavgift skal være så lite byrdefullt som mulig. Endring av forretningsmodellen og registrering i det forenklete registeret vil være en mindre byrdefull løsning for Boozt enn å fortsette å være registrert i det ordinære merverdiavgiftsregisteret.

Retten viser også til «Guidelines for VAT on electronic Commerce (VOEC)» som finnes på skatteetaten sine nettsider. Disse retningslinjene synes å forutsette at et selskap skal kunne endre registrering fra det ordinære merverdiavgiftsregisteret til forenklet registrering. Under retningslinjenes punkt 10 heter det:

If a supplier already has an ordinary registration in the Norwegian VAT registry, and wants to change registration to VOEC-registration, the supplier must fulfill the VOEC-terms as stated above, including not being deemed a domestic Norwegian business. Please note that a combination of VOEC-registration for goods below NOK 3000 and ordinary VAT registration for goods above NOK 3000 is, as a general rule, not possible.

Dette tilsier at reglene praktiseres slik at det ikke er bindende for vurderingen av om et selskap har innenlands omsetning, hvorvidt selskapet allerede er registrert i det ordinære merverdiavgiftsregisteret.

Retten legger etter dette til grunn at selskapets tidligere registrering ikke er avgjørende, men at det må foretas en konkret vurdering av omsetningens tilknytning til Norge med den forretningsmodellen som selskapet presenterer på søknadstidspunktet.

Oppsummering og konklusjon

Retten er kommet til at det ikke er slik tilknytning mellom Boozt sin omsetning og Norge, at Boozt må anses for å drive med innenlandsk norsk omsetning.

Retten er videre kommet til at Boozt sin tidligere registrering i det ordinære merverdiavgiftsregisteret ikke er til hinder for at Boozt nå vurderes til ikke å ha innenlandsk norsk omsetning.

Skatteetatens vedtak av 30. september 2022 bygger etter dette på en uriktig lovforståelse av merverdiavgiftsloven § 14-4, jf. § 3-1 andre ledd. Forvaltningsrettens klare utgangspunkt er at en slik innholdsmangel medfører ugyldighet. Konstatning av ugyldighet er til gunst for den private parten. Det er derfor ikke grunn til å gjøre unntak fra hovedregelen.

Etter dette er retten kommet til at vedtaket er ugyldig.

Saksomkostninger

Saksøker har vunnet saken og har da etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd krav på full erstatning for sine saksomkostnader.

Det foreligger etter rettens syn ikke tungtveiende grunner som gjør det rimelig å gjøre unntak fra hovedregelen i medhold av § 20-2 tredje ledd.

Advokat Dyrnes har framlagt omkostningsoppgave på 271 615 kroner som i hovedsak gjelder salær. Beløpet inkluderer rettsgebyr. Motparten har ikke hatt innsigelser til omkostningsoppgaven.

Retten legger kostnadsoppgaven til grunn, jf. tvisteloven § 20-5.

DOMSSLUTNING

1. Skatteetatens vedtak av 30. september 2022 er ugyldig.
2. Staten v/skatteetaten dømmes til å betale 271 615 –tohundreogsyttientusensekshundreogfemten- kroner innen to uker fra dommen blir forkynt.

Retten hevet

Kristin Ingeborg Rusdal

Veiledning om anke i sivile saker vedlegges.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klar sannsynlighetsovervekt for at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 250 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 250 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet.

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling dersom anken ikke reiser spørsmål av betydning utover den aktuelle saken, og heller ikke andre hensyn taler for at anken bør prøves. Anken kan også nektes fremmet dersom den reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klar sannsynlighetsovervekt for at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 250 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 250 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet.

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling dersom anken ikke reiser spørsmål av betydning utover den aktuelle saken, og heller ikke andre hensyn taler for at anken bør prøves. Anken kan også nektes fremmet dersom den reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.